

BART EECKHOUT

Hoofdredacteur
@barteeckhout

standpunt

Geluk

De West-Vlaamse gemeente Kuurne krijgt een schepen van Geluk. Helemaal nieuw is dat ideeetje niet. In Bonheiden is 'Geluk' twee jaar geleden als een soort horizontale bevoegdheid aan elke schepenportefeuille toegevoegd. Of de Bonheidenaar daar gelukkiger van geworden is, is weer wat anders.

Opmerkelijk is wel dat de nieuwe bevoegdheid naar een N-VA-verkozene gaat. De rechts-conservatieve partij is ideologisch allergisch voor elke staatsbemoeyenis met private levenskeuzes en persoonlijk comfort.

Joachim Pohlmann, auteur en partijwoordvoerder namens N-VA, maakte dat nog maar vorige week helder in een harde column in deze krant. "De staat kan ons geen geluk brengen, de staat kan dat geluk wel in de weg staan", schrijft hij. "En het in de kiem smoren als ze wil."

Communisme is voor Pohlmann de ultieme illustratie van hoe een staat haar idee van geluk probeert collectief op te leggen – en uiteindelijk smadelijk faalt.

Helemaal uit de lucht gegrepen is die waarschuwing niet. Het idee van een heus ministerie van Geluk is recentelijk uitgetest in Venezuela, een inmiddels in totalitaire chaos en economische anarchie verzonken falende staat.

Dat ging dus niet goed. Uit het N-VA-hoofdkwartier hoeft de nieuwe schepen van Geluk van Kuurne geen – *huhu* – gelukstelegram te verwachten.

Laten we voorts het experiment in Kuurne toch maar niet te cynisch afserveren als communisme in de dop. Moet bestuurlijke aandacht voor geluk per se eindigen in totalitarisme? We denken het niet. Welvaart is een bijna noodzakelijke voorwaarde voor welzijn: in een arme omgeving is het veel moeilijker

om gelukkig en gezond te leven. Maar materiële voorspoed alleen volstaat niet voor geluk. Om de brug tussen beide te slaan, kan de overheid wel degelijk een rol spelen. En dan doet de burger er nog altijd mee wat hij wil.

In de aanloop naar de voorbije gemeenteraadsverkiezingen trok deze krant onder meer in Antwerpen en Gent de straat op. Zwerfvuil, zo bleek toen, is een sterke bron van onbehagen of ongeluk. Die gedachte is allerminst verrassend. Toch blijft 'de politiek' dat kleine (on)geluk al te vaak verwaarlozen of vergeten.

Of neem de schrijnende reportages uit verzorgingstehuizen waar de bewoners bijna als planten behandeld worden, omdat enkel tijd en winstmarge van tel zijn. Hoezo zou een overheid daarop niet kunnen of mogen bijsturen?

Steeds weer blijkt dat de overheid blijft tekortschieten om cruciale signalen van maatschappelijk ongeluk om te buigen – 's lands recordcijfers voor zelfdoding bijvoorbeeld. Is het dan zo krankzinnig om daar wat structureler aandacht voor te hebben?

Mogelijk is een schepen van Geluk even klef en nutteloos als een gesubsidieerde boscoach. Maar als bescheiden, lokale poging om de kloof tussen welvaart en welzijn te helpen overbruggen, verdient het idee een faire kans en een open geest.

Een schepen voor Geluk: het idee verdient een faire kans en een open geest